

Nr 38.

Av herr **Lindahl**, om rätt för hörselskadade skattskyldiga att vid taxering till skatt för inkomst åtnjuta avdrag för i tjänsten använda hörselapparater m. m.

Regeringsrätten har den 21 juni 1951 givit utslag i ett taxeringsärende, som har stor betydelse för hörapparatbärare.

En lärarinna i Karlskrona hade i sin deklaration år 1947 yrkat avdrag från inkomst av tjänst med sammanlagt 199 kr., varav 45 kr. motsvarande värdeminskning efter 10 % av inköpspriset för en hörapparat och 154 kr. utgifter för batterier till densamma m. m.

Prövningsnämnden för Blekinge län beviljade icke detta avdrag.

Läraryn besvärade sig i kammarrätten över taxeringen och yrkade, att taxeringen måtte bestämmas enligt deklarationen.

Kammarrätten ansåg, att lärarinnan finge "anses berättigad till avdrag med skäliga ansedda 100 kr." och fann skäligt på det sätt ändra prövningsnämndens beslut, att de överklagade taxeringarna nedsattes med detta belopp.

Över detta beslut klagade taxeringsintendenten i Blekinge län i regeringsrätten med yrkande att prövningsnämndens beslut måtte fastställas.

I Kungl. Maj:ts här ovan berörda utslag heter det:

"Enär ifrågavarande kostnader för hörselapparat med mera icke kunna anses såsom utgifter för fullgörande av lärarinnans tjänst, och avdrag för kostnaderna förty icke må medgivas henne,

finner Kungl. Maj:ts skäligt att, med ändring av kammarrättens utslag, fastställa prövningsnämndens beslut. Det vederbörande till underdånig efterrättelse länder."

Som av ovanstående framgår har i själva sakfrågan vederbörliga skattemyndigheter stannat vid olika beslut. Det torde emellertid vara uppenbart, att en hörapparat var nödvändig i det aktuella fallet, då man knappast kan tänka sig att en hörselskadad lärarinna utan dylik apparat har möjlighet att fullgöra sin tjänst. Detta oavsett vilken tolkning man än må använda beträffande gällande skattelagstiftning. Enahanda är ju också förhållandet beträffande alla de hörselskadade som tvingas att använda hörapparat i arbetet.

Hörapparaten betyder ju ofantligt mycket för de hörselskadade. Hörapparaten för ju ut de hörselskadade ur deras påtvungna isolering och ger dem möjlighet att göra sin insats i arbetslivet. Detta betyder ur såväl den enskildes som familjens och samhällets synpunkt åtskilligt av värde. Det bör

sålunda, enligt min mening, vara en rimlig begäran att på sätt som nedan föreslås något lätta på de utgifter som alltid följer med bärandet av hörapparat.

Undertecknad får därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att gällande bestämmelser i skattelagstiftningen ändras så, att avdrag för skattskyldigs användande av hörapparat, batterier m. m. i tjänsten eller förvärvsverksamheten i övrigt godkännes vid taxeringen för inkomst.

Stockholm den 16 januari 1953.

Lars Lindahl.